

regering faktisk førte. Ud fra disse motiver havde delegationen afstået.

Basutoland, Bechuanaland og Swaziland.

Vedrørende de ovennævnte områder bemærkedes indledningsvis i et af 11 lande fremsat resolutionsforslag, at den administrerende myndighed (Storbritannien) endnu ikke havde iværksat kolonideklarationen og ikke taget skridt til at overdrage magten til befolkningerne, samt at de forfatningsmæssige bestemmelser og den valglov, som nu overvejedes, var diskriminerende. I den operative del opfordredes den britiske regering derfor til at ophæve de gældende forfatningsbestemmelser og straks sammenkalde en forsamling til udarbejdelse af en forfatning og til fastsættelse af en uafhængighedsdato for hvert af områderne. Det udtaltes endvidere højtideligt, at ethvert forsøg på at annektere Basutoland, Bechuanaland og Swaziland eller at gribe ind overfor deres territoriale uafhængighed ville blive betragtet af FN som en angrebshandling, hvorved pagten blev krænket.

Resolutionsforslaget vedtoges med 42 stemmer for, 2 imod medens 12 afstod. Forslaget kom helt uventet til afstemning, der skete ved håndsoprækning, og kun et begrænset antal delegationer deltog derfor i afstemningen. Blandt andet de nordiske delegationer undlod at stemme.

Nyasaland.

I et af 11 lande fremsat resolutionsforslag vedrørende Nyasaland udtaltes der tilfredshed med, at de forfatningsmæssige drøftelser, der fandt sted i London i november 1962, havde ført til overenskomst om en ny forfatning for Nyasaland, og der udtaltes håb om, at denne overenskomst ville føre til uafhængighed for Nyasaland uden nogen forsinkelse og i overensstemmelse med befolkningens ønsker. Resolutionsforslaget vedtoges med 54 stemmer for, ingen imod og 6 abstentions.

Nord-Rhodesia.

Vedrørende Nord-Rhodesia havde koloniudvalget stillet et resolutionsforslag, hvorunder plenarforsamlingen bl. a. skulle

støtte de afrikanske politiske partiers krav om øjeblikkelig uafhængighed for Nord-Rhodesia.

Efter forslag af den britiske repræsentant, som henviste til, at der nu var dannet en koalitionsregering i området og forslaget derfor var forældet, undlod forsamlingen at stemme om det forelagte resolutionsudkast.

Kolonidebatten.

I den almindelige debat om 17-mandsudvalgets beretning vedrørende gennemførelsen af kolonideklarationen deltog 61 delegationer. Talerne beskæftigede sig dels med kolonispørgsmålet i almindelighed samt med 17-mandsudvalgets hidtidige og fremtidige arbejde, dels med spørgsmål vedrørende de territorier, om hvilke udvalgets beretning indeholder særskilte kapitler.

Udtalelser om kolonispørgsmålet havde i det væsentlige samme indhold som de meningstilkendegivelser, der er kommet til orde under tidligere kolonidebatter. Samtlige Sovjetbloklande rettede skarpe angreb på Storbritannien, Portugal, Spanien og Sydafrika og satte den efter deres opfattelse modvillige til obstruktion grænsende efterlevelse af kolonideklarationen i forbindelse med NATO's ønske om at bevare baser på fremmed territorium, ligesom den „agressive imperialistiske“ NATO-blok ifølge de kommunistiske indlæg var skyld i alle vanskeligheder i tilbageværende koloniområder. Østblokkens indlæg sluttede med krav om øjeblikkelig frigivelse af alle tilbageværende koloniområder og gik ind for fastsættelse af en meget kort tidsfrist for den endelige afvikling.

Indlæggene fra venstreorienterede, uforpligtede lande, som f. eks. Guinea og Irak, fulgte samme retningslinier. Guinea stillede således forslag om fastsættelse af den 24. oktober 1963 som frist for frigivelsen af samtlige tilbageværende koloniområder, hvilket dog ikke blev taget til følge.

De moderate afro-asiatiske lande samt de latinamerikanske lande fremkom med indlæg, hvori der skelnedes mellem de forskellige kolonimagter. Det anerkendtes, at Storbritannien havde udfoldet betydelige bestræbelser på at afvikle sit kolonisystem, ligesom det indrømmedes, at afviklingen af de resterende britiske områder forudsatte løsningen